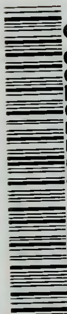
Burman / Bauer.

802 – 80.

fans Pon.

2,95

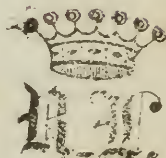
DR. PHILOS.

J. G. BURMAN BECKER,

FORHEN KGL. HOF- OG REISEAPOTHEKER,

født 26 April 1802, død 6 Octbr. 1880.

(EFTER REDAKTIONENS OPFORDRING MEDDELT AF HANS SØN.)

Særtryk af »Archiv for Pharmaci og technisk Chemi«.

KJØBENHAVN.

THIELES BOGTRYKKERI.

1882.

Det var først i 1825, at Johan Gottfried Becker efter dertil erhvervet kongelig Bevilling føiede Navnet Burman til sit Familienavn, hvilket skete efter Opfordring af hans Morbroder N. L. Burman i Amsterdam, den sidste Mand af en ved Lærdom udmærket Slægt i Holland, der i de næstsidste 4 Ætled havde talt ikke mindre end 7 Professorer.

Det var Religionsforfølgelser, der vare Aarsag til, at den protestantiske Linie af Familien Burman forlod Kölln og kom til Holland; og mærkeligt nok var det ligeledes for Religionens Skyld, at den Beckerske Families Stammefader maatte forlade sin Hjemstavn. Johannes Becker fra Antverpen undflyede nemlig med sin Hustru med Nød og neppe Hertugen af Albas Tyranni og flygtede til Tyskland, hvor han i Lennep i Hertugdømmet Berg døde som Sognepræst og *Inspector ministerii.* Af hans ældste Søn lever endnu talrigt Afkom i de Egne. En yngre Søn, Gottfried, kom til Danmark og blev Rektor ved den lærde Skole i Husum. Han havde atter 3 Sønner, hvoraf den ældste blev Præst i Mesinge paa Fyen, den anden Apotheker i Odense, den tredie, Johan Gottfried, 1668 Kong Frederik 3's Hofapotheker efter Anbefaling af den bekjendte Alkymist Borro.

Da der ogsaa blandt Descendenterne af Præsten i Mesinge vare 2 Beckere, der bleve Apothekere (i Rudkjøbing), kan hele den Beckerske Slægt i Danmark be-

sted, blev den første Vandring i Haven et Examinatorium over Blomstervæxterne. Han drog med Iver Omsorg for, at Lærlingerne paa hans Apothek læste flittigt, og at der levnedes dem fornøden Tid til Studier og botaniske Excursioner. Uden at besidde nogen overvættes stor Formue forstrakte han saa mange af dem fra Apotheket, der ønskede at etablere sig selvstændigt, med Laan hertil, at det næsten syntes at være Noget, der fulgte af sig selv. Noget af det Elskværdigste hos ham i hans Alderdom var dog den Varme, hvormed han kunde tale om sine Ungdomsminder, især om sine Hændelser i Udlandet. Han kunde saa med samme Liv gjentage hvad han ofte tidligere havde fortalt.

Paa Slutningen af sin Udenlandsreise havde han besøgt Holland Han var blandt Andet forsynet med Anbefalinger til Lægen og Botanikeren Professor Burman i Amsterdam, og dennes næstældste Datter Nicollette Adriane blev hans Hustru. Det var ligesaa meget hendes Dannelse og ualmindelige Værdighed i Fremtræden som hendes sjeldne Skjønhed, der gjorde denne Kvinde til Gjenstand for almindelig Beundring af de Mange, som lærte hende at kjende under hendes 30aarige Liv i hendes nye Hjemstavn.

Det er næsten overflødigt at fortælle, at Burman Beckers Forældre gjorde sig Umage for at give deres Søn en omhyggelig Opdragelse. Var han bleven sat i Skole, vare hans Evner vel blevne uddannede paa en mere systematisk Maade. Men for et Fantasi- og Følelsesmenneske som ham var det dog vistnok til større Velsignelse, at hans Aandsliv fik Lov til at udvikle sig friere, og at hans Sind tidlig kunde fyldes af de Indtryk fra Skjønhedens Verden, som Tegning, Musik, Færden i den frie Natur (hans Faders Landsted laa paa det yndige Frederiksdal) og Reiser kunne fremkalde, medens hans Forældres selskabelige Omgang med en Mængde Familier af den dan-

nede Verden og hans tidlige Bekjendtskab med fremmede Sprog gjorde ham skikket til allerede i sin Ungdom at kunne bevæge sig med Frihed blandt Mennesker. I mange Henseender havde han derfor en fornøielig Barndom og Ungdom.

Efter 1821 at være bleven Student og næste Aar at have taget anden Examen studerede han Farmaci. I Begyndelsen læste hans Fader med ham, mod Slutningen havde han den yngre Pflugmacher til Manuducteur. I Laboratoriet veiledefes han af sin Faders dulige Laborant Mockwitz. Han hørte Zeises Forelæsninger over Kemi, Ørsteds over Kemi og Fysik, Howitz's over Farmakologi, Hornemanns og Schouws over Botanik. Særligt har han fremhævet de Repetitorier og Examinatorier, som Howitz holdt paa Hofapothekets Materialkamre, for at de Studerende kunde se alle Slags Medicamina i det Store, samt de særdeles behagelige botaniske Excursioner med den fortræffelige Professor Hornemann. Den 20 Juni 1825 blev han ved farmaceutisk Examen prøvet af Howitz, Bang, Saxtorph og Apothekeren paa Frederiks Hospital, Møller, der tilkjendte ham Charakteren enstemmigen laudabilis.

Dette var dog kun første Afdeling af hans Uddannelse som Farmaceut. Ligesom sin Fader skulde han endnu under et længere Ophold i fremmede Lande se sig om i Verden og indøve sig theoretisk og praktisk i sit Fag. Denne Reise, der begyndte i Mai 1826, forlængedes saaledes, at den kom til at vare næsten halvtredie Aar. Over Berlin og Dresden og gjennem Thyringen og Rhinlandene drog han til Sveits, og efter at have set sig om her i Eftersommeren og tilbragt omtrent hele Oktober i Genève, hvor han kom i Forbindelse med flere Videnskabsmænd, drog han til Frankrig. Vinteren og det paafølgende Foraar tilbragte han i Paris, hvor han hørte kemiske og fysiske Forelæsninger hos den venlige Thenard, der indbød

ham i sine elegante Soiréer, den værdige Dulong, Gay-Lussac, Pouillet, der overgik alle de andre Lærde i Elskværdighed, og Clément-Desormes. En Tid lang arbeidede han under Apotheker Henry og dennes Søn i det saakaldte *Pharmacie centrale des hôpitaux civils* paa Quai de la Tournelle*). I Slutningen af Mai 1827 forlod han Paris. Han benyttede Leiligheden til paa Touren gjennem Nordfrankrig at bese forskjellige industrielle Anlæg. I England tilbragte han 4 Maaneder. Fra London gjorde han en stor Tour rundt omkring i Landet og vandrede til Fods i Derbyshire for at se Bjergværkerne. Da han her besøgte nogle Blyminer, sagde Arbeiderne i en, kaldet Odinspit, at i den havde de gamle Danske arbeidet. Om

---

*) Af dette har Burman Becker gjort følgende Beskrivelse (han havde dengang ikke set den endnu større *Apothecaryshall* i London, der sysselsatte omtrent 80 Personer): *La pharmacie centrale des hôpitaux civils* i Paris, som før var nær Notredamekirken, blev omtrent for 12 Aar siden henflyttet i dets nuværende Bygning, et fordums Kloster. Bygningen har 4 Fløie; i Forhuset og det høire Sidehus boer Chefen Henry og Souschefeerne Henry-fils og Plissou; i venstre Fløi er Apotheket under Hr. Potier; ovenover ere Materialkamrene; i Baghuset ere 3 meget store Laboratorier, et Kabinet med Reagentia, ovenpaa et pragtfuldt Apothek, ziret med Buster og særdeles skjønt; det bruges ei, men staaer til Stads; nær derved er en stor Læsestue, hvor Henry holder farmakologiske Forelæsninger, og nær derved et Kabinet med Materia medica og en mineralogisk Samling og Samling af Modeller, Alt meget skjønt; nær derved en stor Tørrestue med Ovn i Midten, ovenpaa en Lufttørrestue. I Haven, som er stor og skjøn, en botanisk-farmaceutisk Afdeling. En lav Bygning indeholder en Tørrestue, Stødekammer, Sigtekammer og et Kogehus til at koge Kinaen til Kinin. — Inventariet i dette Etablissement er det pragtfuldeste jeg har set, en Overflødighed af Alt, Sølvkjedler til Saltes Tilberedning etc. Alt er indrettet for Stadens Regning. — Mine Medarbeidere vare Billard, Perrière og Torqvat; desuden vare endnu 6 i Apotheket og de andre Laboratorier og 7 Karle. 3 Gange om Ugen kom en Karre for at hente Medikamenter til Hospitalerne.

Efteraaret reiste han fra London til Berlin, hvor han opholdt sig 10 Maaneder. Her hørte han i 2 Semestre en Masse Forelæsninger af forskjellige Docenter, saasom Mitscherlich over Experimentalkemi (Burman Becker roser hans klare Foredrag, vel udførte Forsøg og Planmæssigheden i hans Fremgangsmaade), Hermbstädt, hans Faders Ungdomsven, over teknisk Kemi m. M., G. Rose over Mineralogi, Weiss over Geognosi, Link over Botanik og Toxikologi, Humboldt over fysisk Geografi. Men den, der især blev hans Veileder, var H. Rose, hos hvem han om Vinteren hørte Forelæsninger og deltog i Examinatorier over analytisk Kemi (Tilhørerne fik Legemer, som de efter foreskrevne Regler maatte undersøge hjemme) og om Sommeren dels hørte Forelæsninger over Farmaci og dels selvtolvte beskjæftigede sig med kvantitativ Analyse af uorganiske Stoffer. Professorerne meddelte ham særdeles gode Vidnesbyrd for Flid, Iver og Fremgang. Om Høst 1828 vendte han tilbage til sit Fædreneland.

Naar man læser hans Journaler og især deleshed hans livlige og indholdsrige Breve til Hjemmet, maa man beundre den Iver, hvormed han stræbte at benytte Tiden paa denne store Reise og drage det størst mulige Udbytte ud af denne. Foruden en Tourists almindelige Opgaver, som han stillede sig i fuldt saa stort Omfang som Andre, hørte han Forelæsninger og øvede han sig praktisk i sit Fag i 2 af Europas Hovedstæder. Det var blandt Andet dette, der skaffede ham Adgang til at lære en Række af Datidens fremragende Videnskabsmænd personligt at kjende. »Jeg har jo«, skriver han fra Berlin den 6te August 1828, »overalt haft den interessante Leilighed at gjøre et virkeligt meget stort Antal af Europas mest udmærkede Lærdes personlige Bekjendtskab, ja endog nyde deres Omgang.« Men for Resten havde han ogsaa faaet udtrykkelige Anbefalingsbreve hjemme fra til flere saadanne Mænd

i Frankrig og England*). Alligevel skriver han fra Paris til sin Fader ei længe efter sin Ankomst: »Ørsteds Adresser vare mig kjærkomne, og jeg beder at takke og hilse ham paa det Forbindtligste; dog skylder jeg mig selv at fortælle, at jeg alt før hines Ankomst havde gjort Bekjendtskab med de Mænd, han anbefaler mig at søge; og jeg finder det Samme, som Du har flere Gange anmærket, at de lærde Bekjendtskaber, man selv forskaffer sig, ere som oftest de behageligste for begge Parter.« Og naar han i et Brev fra London udtaler sin inderlige Glæde over sit Ophold i England og den Forekommenhed og Tjenstagtighed han der overalt har fundet, nævner han ogsaa det Held, han har haft, med paa mange Steder at introducere sig selv. Foruden de fremragende Videnskabsmænd opsøgte han ogsaa blandt Udlændingene efter Paalæg af sin Fader stadigt dennes gamle Bekjendte, saasom i Langensalza, Strassborg, Genève, Paris og London.

Burman Beckers Studier paa hans Udenlandsreise gik langt videre, end hans Uddannelse som Farmaceut og Kemiker krævede. Især deleshed bør det fremhæves, at han, som det fremgaaer af Ovenanførte, havde en særskilt Interesse for Mineralogien, som han havde arvet efter sin Fader**). Men ogsaa af det betydelige Antal Fabriker, som han besaae, tilhørte mange saadanne Grene af Industrien, som ikke særligt vedkomme Kemikeren. Alligevel vise

*) Den gamle De Jussieu, der gik i sit 79de Aar, (til ham havde Burman Becker Bud fra Hornemann) mindedes med Glæde Vahl.

**) Faderen eiede, som ovenfor omtalt, en betydelig Mineraliesamling, der i sin Tid var bekjendt blandt dem, der hertillands yndede denne Videnskab. Denne Samling, som Burman Becker efter sin Faders Død havde gjort sig Umage med at supplere med det Lidet, den manglede for fuldstændigt at fremstille det Wernerske System, skilte han sig ved i Halvtredserne efter forgjæves at have tilbudt den til det Offentlige. Forchhammer fandt den ikke alsidig nok i geografisk Henseende, medens den var rig paa Frembringelser fra visse Landstrækninger, t. Ex. Sibirien.

hans Journaler stadigt, at det var ham magtpaaliggende ikke blot at se Meget, men ogsaa at lære det ordentligt at kjende. Og ved Siden af alle de mange enkelte Gjenstande for hans Videbegjærlighed, som staae i Forbindelse med Videnskaben og dens Anvendelse, har han desuden sit Øie henvendt paa Apothekervæsenet som Næringsvei og paa Apothekernes Kaar i det Hele og Store, og om disse Forhold dømmer han med Overblik. Sin Taknemmelighed for alt, hvad han faaer at se og lære paa sin Reise, udtaler han ofte for sin Fader. — Aaret efter sin Hjemkomst udgav han en lille Bog, »Veiledning til at foretage kemiske Analyser«.

Man skulde vente, at en saa vel anvendt Forberedelsestid, fuld af Forhaabninger, var bleven efterfulgt af en frugtbar Virketid, hvori al den tilegnede Viden og de indsankede Erfaringer vare komne til Anvendelse. Men det skete ikke. Burman Beckers Fader, der følte sig for kraftfuld til at trække sig tilbage, kunde slet ikke forstaae sin præsumptive Efterfølgers Ønsker om en selvstændig Stilling, skjøndt der aldeles ingen Tvivl er om, at han ikke blot virkelig holdt af sin Søn, men ogsaa satte Pris paa ham. Han satte Sønnen i Stand til at gifte sig ved at optage ham og hans Hustru*) i sin Husstand, men Sønnen maatte nøies med at være sin Fader til Medhjælp. Denne Stilling kunde, selv da Faderens Kraft svækkedes med Aarene, ingenlunde give Burman Becker en Virksomhed, som paa nogen Maade tilfredsstillede ham, og de Forhold, hvorunder han levede, bleve efterhaanden trykkende for ham. Dog var den Bistand, han ydede sin Fader, skjøndt den kun skaffede ringe Sysselsættelse, ikke betydningsløs. Især i de senere Aar traadte han, hvor Apothekets Vel krævede det, op med Kraft; og det skyldtes til Exempel

---

*) Burman Becker var i 2 Ægteskaber gift med Døttre af den lærde Filolog Professor Torkel Baden.

ham, at Laboratoriet i Foraaret 1843 blev helt forandret, især deleshed ved at indrettes til Anvendelse af Damp. At han ikke med større Styrke gjorde sine Ønsker om en selvstændig Stilling gjældende hos sin Fader, var vistnok ligemeget begrundet i Mangel paa Bestemthed ligeoverfor Faderen og i Ømhed for denne. Da Faderen omsider fandt sig bevæget til at tage sin Afsked og overdrage sin Søn sit Apothek, var det ikke Sønnen, der gav Anledning dertil.

Hans Udnævnelse til kongelig Hof- og Reiseapotheker den 3 November 1843 (fra 1 Januar 1844 at regne) skete uden Vanskelighed, hvortil et Tilsagn bidrog, der forlængst var givet Faderen af Kong Frederik 6. Den 24 April 1844 udfærdigedes der dernæst af Kongen (gjennem Cancelliet) Bevilling for ham til at drive det saakaldte Elefant-apothek.

Men det var under alle Omstændigheder temmeligt sent, at Burman Becker kom i denne Stilling; og da hans Fader ved sin Død omtrent halvandet Aar senere (den 21 Juni 1845) havde efterladt sin Formue til sine 2 Børn, solgte han den 3 October 1845 sit Apothek og sin Gaard og trak sig ved Aarets Ende helt tilbage til Privatlivet.

Man maa saa meget mere undres over dette Skridt, naar man kjender den Kjærlighed, hvormed Burman Becker hang baade ved sine Barndomsminder og ved sin Families Historie. Og dog kan det ingenlunde antages for at have været en Følge af Overilelse; thi han vides aldrig senere at have yttret Noget, som tydede paa, at han fortrød, at han havde gjort det. Bevæggrundene maae da have været af sjelden Styrke. Han anfører selv Tidens forandrede Vilkaar, Hofleverancernes betydelige Formindskning, en bestandig stigende Concurrence og Apothekets i den Henseende mindre fordelagtige Beliggenhed. Disse Antydninger lade sig let bestemme nærmere: Han havde overtaget et Etablissement, der i Henseende til de Fordringer,

der kunde stilles til et velordnet Apothek, var upaaklageligt, i flere Henseender vel endog mønsterværdigt, men der som Erhvervskilde for sin Besidder langtfra var fulgt med Tiden, Noget hvori det for Resten ikke var enestaaende blandt Kjøbenhavns Apotheker. Det havde for længe siden faaet et uforvindeligt Knæk derved, at Vaisenhusapotheket aabnedes i nogle faa hundrede Skridts Afstand 1813, og ved det umaadelige Opsving dette Apothek hurtigt tog. Og Handelen paa Hofapotheket (hvorved her tænkes paa Afsætningen til Byen, ikke til Hoffet) var i stadig Tilbagegang. Beliggenheden var derhos ligefrem uudholdelig, idet Apotheket paa alle Sider var omringet af andre; og det Første, Burman Beckers Efterfølger gjorde, var at flytte det til en anden Kant af Byen. De Erfaringer, som Burman Becker høstede, medens han selv drev Apotheket, med Hensyn til sine Indtægter, vare derfor ikke lystelige. — Og uagtet alt dette har utvivlsomt en dybere gaaende Utilbøielighed gjort Udslaget. Han havde vel strax i Begyndelsen følt Glæde ved sin Forfremmelse til Apotheker; men han havde som ung og som ældre taget altfor megen Del i, hvad der i lange Aarrækker havde voldet hans Fader Bryderier som Apotheker og som farmaceutisk Medlem af Sundhedscollegiet, til at han efter sin Eiendommelighed og paa det Tidspunkt af sit Liv kunde føle rigtigt Mod til i Længden at føre Kampen imod alle de Vanskeligheder, der vare tilstede, med virkeligt Haab om at seire over dem. Men det vilde gaae for vidt at fordybe sig i Betragtninger over disse Forhold. Meddeleren skal indskrænke sig til at bemærke, at naar der er dem, der have villet søge en væsentlig Grund til, at Burman Becker trak sig tilbage, deri, at han ikke kunde finde sig i det Forhold, som herskede mellem Apothekerne i Henseende til deres indbyrdes Concurrence, fordi det var hans Charakter imod, saa er der meget Sandt heri. Han følte sig ved sin Bortgang i høi Grad utilfreds med

sine Colleger. En anden ligesaa stærk Grund var sikkert en medfødt Trang hos ham til Uafhængighed. — Hvad man imidlertid end vil dømme om Burman Beckers Nedlæggelse af sin Virksomhed som Apotheker, saa var den vist i alle Tilfælde en Lykke for ham selv; thi under Kong Frederik 7 indførtes der en gjennemgribende Forandring med Hofleverancen, som især paa Grund af Hoffets hyppige Ophold i længere Afstand fra Residentsstaden maatte ramme Hofapothekeren føleligt.

Det er en Selvfølge, at Burman Becker i den korte Tid, han var Apotheker, ikke kunde udrette Meget, der er Omtale værdt, skjøndt han med Iver stræbte efter at bringe Apotheket i Opkomst. Meddeleren maa derfor nøies med at anføre, at han har troværdigt Vidnesbyrd liggende for sig om, at Burman Becker ved sin retskafne Charakter besad Alles Agtelse, at hans Forhold til Undergivne altid var humant, og at Personalet paa Apotheket derfor beklagede hans Fratrædelse. Tillige kan det nævnes, at han beredvillig gik ind paa daværende Apotheker i Lyngby S. M. Triers Forslag om at oprette en Apothekerforening for Danmark og ved at medunderskrive den Opfordring, som udstedtes i den Anledning (den 5 December 1843), blev Medstifter af denne Forening. Forinden havde han i en Aarrække været Medbestyrer af det i 1830 oprettede farmaceutiske Understøttelsesselskab (Bestyrelsen bestod af 2 »Secretairer« og Kassereren). Men ogsaa efterat han var ophørt at være Apotheker, glemte han ikke helt Farmaceuterne. Thi hele sit Liv igjennem havde han Hjertelag til at hjælpe Andre; og han efterlignede imellem i det Mindre sin Faders storartede Tjenstagtighed mod Folk, der vilde etablere sig. I det Hele taget maa det siges, at hans Tjenstvillighed og Forekommenhed ikke sjældent lagde sig for Dagen efter en Maalestok, der i Forhold til hans Evne var i fuld Forstand rundhaandet. Et andet af Hovedtrækkene i hans Charakter var hans Aabenhed og

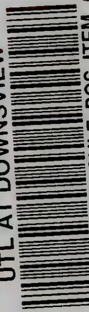
Sandhedskjærlighed, der stundom kunde lægge sig for Dagen paa en djærv og afgjørende Maade.

Den lange Aarrække, som Burman Becker havde tilbragt efter sin Hjemkomst fra Udlandet uden at have en Livsstilling, der i nogen Maade kunde optage ham, havde givet ham Fritid til at sysselsætte sig med Yndlingsstudier, der laae meget fjernt fra Naturvidenskaberne. Fra Barnsben af havde der nemlig hos ham viist sig en medfødt Forkjærlighed for Alt hvad der vedkom Historien og Fortidens Levninger. Det var de gamle Borge og Genealogien, der i hans Ynglinge- og tidligere Manddomsaar først og stærkest droge ham til sig. I en ældre Alder — thi det varede ikke længe efterat han havde givet Afkald paa sin Stilling som Apotheker, inden han tog fat paa sine Yndlingssysler med fornyet Kraft — udvidedes Gjenstandene for hans antiqvariske Interesser efter en storslaaet Maalestok, samtidig med at han mere og mere kom til at sysselsætte sig med Opgaver vedkommende dansk Personal- og Culturhistorie, især deleshed i det sextende, syttende og attende Aarhundrede. Har hans Liv ellers havt nogen Betydning, saa er det denne Virksomhed, som den skyldes. Men at skildre den Virksomhed nærmere vilde ligge udenfor det Tidsskrifts Formaal, hvortil denne lille Nekrolog er bestemt. Kun kan man, naar man vil mindes hvad der ovenfor er fortalt om Burman Beckers Uddandannelse og Studier i hans Ungdom, ikke lade være at forbavses over, hvor mange Sider af den menneskelige Viden han havde Sands for, over Mangfoldigheden af hans videnskabelige Interesser. Man vil nemlig der have set, at hans naturvidenskabelige Studier havde været ham mere end en Pligtopfyldelse; og han gik i sine yngre Aar til de Opgaver, som stilledes ham paa dette Omraade, med samme Iver, hvormed han i et senere Tidsrum af sit Liv tog fat paa Løsningen af et historisk Spørgsmaal. Hertil kommer endnu hans ved Betragtning af Frembringelserne

af Fortidens Konst og Industri i disse Retninger øvede Blik, og ligeledes hans Kjærlighed til Naturens Skjønhed, der næredes paa de mange Toure og Reiser, han, ofte til Fods, foretog baade i sit Fædreneland og i Udlandet indtil sin høie Alderdom; thi lige indtil et halvt Aar før sin Død velsignedes han med en sjelden Sundhed og Legemskraft.

Da Burman Becker under sine historiske og genealogiske Studier dels indsamlede directe Oplysninger i Archiverne angaaende det dansk-norske Apothekervæsens Udvikling og dels gjorde Personer og Steder, som have Betydning for Medicinalvæsenets Historie, til Gjenstand for Undersøgelse, skal her til Slutning kortelig antydes, hvor det af ham derom Meddelte er at finde:

Om Feltapotheket, Herholdts og Mansas Samlinger til den danske Medicinalhistorie 1 B. 289. — Notitser om Apotheker og Apothekere samt andre Bidrag til Apothekervæsenets Historie, Triers Archiv for Farmaci 20 B. 249, 553, 558; 21 B. 40, 202, 243; 22 B. 50; 23 B. 433; 24 B. 52; 27 B. 40. — Beckernes Gaard paa Kjøbmagergade, Nyt historisk Tidsskrift 5 B. 251. — Kong Salomons Apotheks Gaard paa Østergade, Triers Archiv for Farmaci 22 B. 147. — Antonius Battus, Danske Samlinger 2 Række 4 B. 251. — Biografier af Jacob Gottfried Becker («En Borger i Odense i det syttende Aarhundrede»), Johan Gottfried Becker († 1711) og Gottfried Becker († 1750), alle særskilt trykte som Manuscript, findes paa Bibliothekerne, hvilket ogsaa gjælder om Familien Beckers paa Tysk forfattede Slægtregister og om Uddraget af Anna Christine Beckers Dagbog.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 07 08 05 017 0